

Ίδρυμα Λασκαρίδη

7 ΠΟΙΗΤΕΣ – Διαβάζουν οι: Πατρίτσια Κολαΐτη, Γιώργος Ψάλτης, Ελένη Γαλάνη, Νίκος Φιλντίσης, Κατερίνα Ηλιοπούλου, Μαριγώ Αλεξοπούλου, Χάρις Κοντού.

Πατρίτσια Κολαΐτη

Εντροπία

Από στόφα απόκοτη κρατάω
θαλασσοφαγμένων ναυτικών

Γι' αυτό καμιά φορά συλλογίζομαι
πως αν δεν είχε τόσο θόρυβο εδώ μέσα
θα μπορούσα ίσως ν' ακούσω
το χορτάρι να μεγαλώνει
και να φτιάξω ένα άλλο μέλλον
απ' αυτό που έρχεται

Μισή στην έρημο Γκόμπι και μισή
στους πάγους του Μακ Μέρντο
ένα ποτάμι έρεε μες στο μυαλό μου
κι άπλωσα το χέρι και το 'πιασα

Να είμαι απλώς
αυτό που είχα θελήσει.

(*Σελέστεια*, εκδ. Νεφέλη, 2007)

~.~

Γιώργος Ψάλτης

Στο δωμάτιό μου

μικρό παιδί συνέβαινα σ' ένα δωμάτιο χωρίς λέξεις
και μια φορά ζωγράφισα κόκκινο τον ουρανό και γαλανό τον ήλιο
κιέβαλα τον κόσμο αυτόν σε στρογγυλή κορνίζα
και ονειρεύτηκα έναν αετό που κυνηγούσε φίδια
κιείχε παντού σιτάρι και μόνο μια στιλπνή ντομάτα
και ξύπνησα στον ορίζοντα κιείδα τον ήλιο κόκκινο ψεύτη
κιείπα στο μικρό παιδί «τώρα πάει να κοιμηθεί»
και με ρώτησε για τη Σελήνη
και τούπα «είναι όμορφη θεά εδώ και γέρος κουρασμένος σε άλλα μέρη»
και τούδειξα την Πούλια καθώς την προσπερνούσε τρομαγμένη
κι έψαχνε στην πίσω θάλασσα τον Αυγερινό
και μούπε «δεν καταλαβαίνω» και τούπα
«τότε δεν έχει ποτέ συμβεί»

(*Μη σκάψετε παρακαλώ εδώ είναι θαμμένος ένας σκύλος*, εκδ. Ίκαρος, 2011)

~.~

Ελένη Γαλάνη

[Νέκαρ]

Τα βράδια διασχίζει φωτισμένη τις φλέβες ποταμόπλοιο μεταγωγό
η Απουσία
ανασηκώνει το αίμα ελαφρά -σαν αύρα-
μετά η πληγή κατακάθεται εγώ

ρίχνω την άγκυρα του ύπνου στα άγρια νερά εσύ
διατάξεις την κατοικίδια θάλασσα να μας γλείψει τα πόδια
το φεγγάρι

μας πηρουνιάζει τα κόκαλα
σαν μακρινό φως χειρουργείου τα κομμάτια μας
τεμαχισμένα στο δείπνο της σάρκας η προσμονή
λήκυθος λευκή
σε νερά σκοτάδια άλλοτε
μπήγαμε την ψυχή μας κατάσαρκα στο τοπίο άλλοτε
ο χρόνος έρεε υδράργυρος
στα χίλια κυβικά μεταλλικά
τα φώτα μας τύφλωναν εγώ

μάντευα τις θλίψεις των δρόμων
πίσω από τα μισοφωτισμένα παράθυρα
καθώς προσπερνούσαν είναι
ωραίες οι ζωές όταν πνίγονται είναι
ένας τρόπος παράξενος να αντικρίζεις τον κόσμο
σαν να τον αποχαιρετάς
κάθε λεπτό είναι

όμορφο το βράδυ αυτό
στον βυθό
τα γέλια μας
βυθίζονται χρυσά κέρματα στον Νέκαρ είναι
η μνήμη ασύλληπτη, ο χρόνος ασάλευτος, άσυλο
η αρχαία πληγή

(όμως το τέλος χαραχτηκε αιώνες πριν σ' ένα αγγείο κεραμικό του Εξηκία
οι δρόμοι όλοι καταλήγουν στην θάλασσα
-lamer est l' amerdestin de touslesvoyages [[[= Η θάλασσα είναι η πικρή μοίρα κάθε
ταξιδιού]]] -)

Αύριο
να θυμηθείς να γελάς
ν' αρπάξεις από τα βλέφαρα τη φυγή
όταν τη δεις στιγμιαία να περνά
όπως τα παράθυρα το βλέμμα των δρόμων

για εκείνη την φρικτή λάμψη στα μάτια της

για όσο ακόμα υπάρχει καιρός
Ποίηση είναι ο χρόνος που απομένει

(*Το ανατολικό τέλος*, εκδ. Μελάρι, 2017)

~.~

Νίκος Φιλντίσης

(Η νύχτα)

*«η νύχτα δεν είναι
οι αστροφαγωμένες κουβέρτες των Νεκρών Ποιητών
μία κλωστή Σελήνη, που περνάει με βία μέσ' απ' το μάτι μιας υψωμένης βελόνας
ούτε κι η άμαξα της Κνιδίππης απάνω στους γυμνούς, τους πουπουλένιους ώμους*

έλα, μη φοβάσαι

*είναι απλώς
ένα μαύρο άροτρο
κι έχει μονάχα ένα δόντι
για υνί*

*βάλ' το στο μαξιλάρι σου
βάλ' το από κάτω
για να δεις*

*θα οργώνει το σκοτάδι
μέσα μέσα
μέχρι να μαλακώσει
ώσπου θα γίνει πλαστελίνη
για να παίζεις*

*πού και πού
θα δεις μες στην ολονυχτία
κάτι από την αγάπη του να πιτσιλάει τον τοίχο
και εκείνες τις κοφτερές εκλάμψεις
κάθε φορά που η αμφίβια αιχμή θα αναδύεται
να σου χαμογελάσει»*

*μα πώς αλλιώς να γίνει;
αφού ζητάει παραμύθια το σκοτάδι
όσο είναι ακόμα παιδί*

~.~

Κατερίνα Ηλιοπούλου

Η βάφτιση

Ο άνθρωπος ερχόταν από το τέλος του δρόμου κουτσός.
Καθόταν στο πεζούλι όμως όχι σα να κάθεται αλλά σα να ζει εκεί όπως ένα μύδι στο βράχο του.
Αθόρυβος, κολλημένος, απομυζώντας τον αέρα, με ένα μπουκάλι μέσα στην τσέπη.

Έξαφνα έπιανε ένα αδιάκοπο μουρμουρητό.
Ένα δύο τρία δέκα διακόσια ενενήντα, εκατομμύριο φώναζε (εκστασιασμένος)
εκατό εκατομμύρια δισεκατομμύρια χιλιάδες δισεκατομμύρια.
Οι ακολουθίες των αριθμών τον φιδογύριζαν
ολόκληρη η ύπαρξή του κατακλυζόταν από το άπειρο.
Η γενναιότητά του ήταν ασύλληπτη.
Δοκίμαζε ξανά και ξανά κάθε μέρα αυτή την αναμέτρηση.

Καθόμουν δίπλα του και μετρούσα αστέρια πέτρες φύλλα λέξεις.
Όταν έφτανε στα πολύ ψηλά νούμερα τον κοιτούσα με κομμένη την ανάσα.
Πεντακόσια τρισεκατομμύρια φώναζε μες στην ερημιά γεμάτος αγωνία.

(Μια φορά κάθε τοπίο και ολότελα, εκδ. Μελάι, 2015)

~.~

Μαριγώ Αλεξοπούλου

Μια νύχτα με τον Σεφέρη

Είδα τον Σεφέρη στον ύπνο μου
να μ'έχει αγκαλιά (στο μονόκλινο κρεβάτι μου).
Το πρόσωπό του μου 'δινε κουράγιο.
Ήταν χοντρούλης και αμίλητος.
Φοβόμουν πως θα ξυπνήσει ο πατέρας μου
και θα με πιάσει στα πράσα
να κοιμάμαι μαζί του.
Του ψιθύρισα τον πρώτο στίχο ενός ποιήματός του:
«Καπνίζω χωρίς να σταματήσω απ'το πρωί».
Του παραπονέθηκα για το επίθετό μου,
ότι είναι μακρύ και άσχημο.
Μου είπε μονάχα:
«Σ'αγαπάει πολύ, εσένα σ'έχουν αγαπήσει πολύ».

(Πιο γρήγορα απ' το φως, εκδ. Κέδρος, 2000)

~.~

Χάρις Κοντού

(Εκείνο το ποίημα...)

Εκείνο το ποίημα ήταν γραμμένο
Από έναν ποιητή που είχε τα μάτια του ανοιχτά
σε ριψοκίνδυνες καταστάσεις
Του άρεσε να ταξιδεύει στη Μελβούρνη για καλοκαίρι
Και το Πάσχα να διαλύεται στα γέλια με την κόρη του
Την Σόνα...
Είχε σαν να λέμε φλέβα ποιητική
Είχε φλέβα κόκκινη και κόκκινη η πόλη που ζούσε
Αυτή η πόλη δεν ήταν στο μυαλό κανενός
Μα υπήρχε ζωντανή και πολυδιάστατη.
Τα πλοία έφευγαν το πρωί και γύριζαν το απόγευμα
Κι έτσι οι γυναίκες των ναυτικών ήταν χαρούμενες και ζωντανές
Και τα παιδάκια έτοιμα για παιχνίδι μετά το σχολείο.
Η πόλη αυτού του ματωμένου κάπως άντρα ποιητή
Ήταν στο όνομα περιέργη: *Γαλάζια*.
Ήταν μια πόλη περιέργως όλο θάνατο και δίψα,
Αλλά κάπου σε κάτι στενοσόκακα
χωρούσε και η σαρκική απόλαυση
Και οι οργασμοί των γυναικών.
Ο ποιητής της πόλης συχνά
καθόταν μαζί με την μικρή του κόρη
Σε ένα παγκάκι και συζητούσαν για το παρελθόν
Το αδέρφι του κοριτσιού που έζησε και πέθανε πριν αυτή γεννηθεί.
Ήταν ένα θλιμμένο και ταυτόχρονα δροσερό παιδί
Με την χαρά στο ζώδιο θλίψη.
Περιέργως ένα αθεράπευτα μελαγχολικό αγοροκόριτσο
Ένα πατημένο τριανταφυλλάκι
Γαλάζια κουβέρτα
τρέχει στα στενά σοκάκια της πόλης